

Zondag start de tiendelige Vara/NTR/VPRO-televisieserie *Lieve Liza*. Daarin wordt voetbaljournalist Mark ontslagen en overgeplaatst naar de redactie van een damesblad; hij schaamt zich dood. Voor de research vertoefde scenarioschrijver Luuk van Bemmelen een week op de redactie van *Glamour*. Hij had natuurlijk ook gewoon **Bram de Graaf** (46) kunnen bellen, naar verluidt de enige mannelijke redacteur in Nederland bij een groot damesblad.

De enige man

door Bram de Graaf • foto Cindy Heijnen

NEE, ik schaam me niet dood. En ja, het was een vrijwillige keuze om na dertien jaar *Nieuwe Revu* over te stappen naar *Margriet*. Scenarioschrijver Luuk van Bemmelen kijkt me ongeloofig aan. Samen hebben we net naar afleveringen van de door Albert ter Heerdt en hem geschreven dramaserie *Lieve Liza* gekken. In de eerste aflevering wordt de voetbalverslaafde Mark (Gijs Naber) ontslagen bij een voetbaltijdschrift en te werk gezet bij een damesblad, waar hij de brievenrubriek onder zijn hoede krijgt. In plaats van een interview met zijn jeugdheld Diego Maradona, mag hij vragen van wanhopige lezeressen over ontrouwe mannen, vreemd geurende afscheiding en ander damesleed beantwoorden. Hij schaamt zich dood en durft het niemand te vertellen. Hij had van me gehoord, zegt Luuk. 'Een bevriende journaliste zei: "Ik ken iemand die het écht doet!" Maar het scenario was af. Jammer.' Zeker jammer. Want, Luuk, ik ben 'Mark'. Voor *Nieuwe Revu*

had ik van 1992 tot 2005 ontmoetingen met mijn eigen jeugdhelden, zoals Gene Simmons van Kiss (in Los Angeles!), 'Soldaat van Oranje' Erik Hazelhoff Roelfzema (op Hawaï!) en, omdat ik Spaans spreek, Plusje oftewel Diego Maradona, waar het in de eerste aflevering van *Lieve Liza* over gaat (oké, ik mocht hem op een persconferentie in Sevilla vier vragen stellen, waarna de vraag van een Spaanse verslaggever hem niet beviel en hij wegbeende – maar toch). En dan waren er nog talloze reportages tussen feestvierende jongeren op eilanden als Ios en Ibiza, lang voordat Ursul de Geer op de proppen kwam met *'t Is hier fantasties*. Of weken bivakkeren tussen bloedmooie meiden op Cuba en in Brazilië, omdat de hoofdredacteur een coververhaal wilde over het sekstoerisme in die landen. En laat ik de jaarlijkse strandtententest niet vergeten, waarvoor ik maanden langs de kust vertoefde, terwijl mijn collega's zaten te zweten achter hun bureau. Werken bij *Nieuwe Revu* was één groot feest. Alles kon, alles mocht. Als jonge testosteronbom was ik er op mijn plek.

Weg zijn

Maar ik werd ouder. Kwam de vrouw van mijn dromen tegen (op reportage bij de strandtent Woodstock in Bloemendaal), werd vader. En daarnaast daalde de oplage van *Nieuwe Revu*, kwam er om de paar jaar een nieuwe hoofdredacteur met zijn eigen plannen en een steeds kleiner budget. Oudere collega's kregen ontslag. Voor mijn veertigste moet ik hier weg zijn, dacht ik, anders ben ik aan de beurt. En toen werd me gevraagd te solliciteren bij *Margriet*. Een oud-*Nieuwe Revu* collega was er chef-reportage geworden en mocht van de hoofdredactrice een man aannemen. Ik was me bij *Nieuwe Revu* meer gaan toeleggen op interviews (na tien strandtententesten had ik dat wel gezien) en ze wilden bij *Margriet* de doelgroep verjongen. 'Er is behoefte aan een wat lichtere toon,' vertelde hij me in een oriënterend gesprek.

Ik bij *Margriet*? Mijn moeder en oma lezen de *Margriet*, ik toch niet? Maar ik zou dezelfde personen interviewen als bij *Nieuwe Revu*, aldus mijn nieuwe chef, maar dan serieuzer. Met Bennie Jolink nu eens niet over hoken

praten, maar over het grootvaderschap; dat soort dingen. Nu vond men bij *Nieuwe Revu* een interview destijds alleen top als er daarna ruzie was met de geïnterviewde (bij André Rieu ben ik nooit meer welkom nadat ik hem in 2003, na een succesvolle tournee door Japan, in Italië had gevraagd: 'Waarom heeft u toch zo veel succes in landen die fout waren in de oorlog?' – en zo zijn er meer BN'ers voor wie ik een *persona non grata* ben) en dat begon me tegen te staan. Ik kon bij *Margriet* ook achtergrondreportages maken en hoefde niet te schrijven over zaken als incontinentie en de overgang, werd me verzekerd; laat staan dat ik de rubriek 'Goud voor uw brief' onder mijn hoede kreeg. En, *last but not least*, ik

kreeg er meer dan veertig hartstikke leuke vrouwelijke collega's! Enfin, na er een nachtje over geslapen te hebben was ik om.
No guts no glory.

Gekeurd

Maar hoe is dat dan als enige man tussen al die dames?, wil Luuk weten. Zelf vertoefde hij een weekje op de burelen van *Glamour*. 'Ik vond het stoere wijven,' zegt hij. 'Maar verbaasde me over de voor de lunch meegebrachte humus en hüttenkäse. Mannen eten een kroket!' Daar had Luuk een punt. Al zie ik nog vaker droge sla op hun bord.

Helaas is mijn mannelijke chef vertrokken. Voordeel: ik heb nu een privétoilet. En met de lesbische dames kan ik nog steeds heerlijk over voetbal en vrouwelijk schoon praten.

'Mark is een luie, stevige, viriele man,' gaat hij verder. 'Ik ben een roodharig opdondertje, op straat kijken ze niet maar me om. Maar het feit dat er opeens een man op de redactie was, veranderde voor mijn gevoel de hele sfeer.'

Klopt. Ik werd gekeurd, er werd gegiecheld, ik werd goed bevonden. Volgens de hoofdredactrice stonden de dames weer op scherp. Waar ik wel aan moest wennen, en meteen de fout mee inging: bij *Nieuwe Revu* kon ik tegen een mannelijke collega gerust zeggen: 'Wat een kutstuk!' (zeiden ze immers ook vaak tegen mij), waarna we aan het eind van de dag gewoon een biertje samen dronken. Een enkele *Margriet*-collega kan nog steeds mijn bloed drinken, omdat ik meende dat ik best kon opmerken dat er nogal wat clichévragen ('Heeft het vaderschap je veranderd?' – ja, duh; neuken doen we zelden meer) aan de geïnterviewde werden gesteld. Luuk weer: 'Wat me bij *Glamour* vooral opviel: er wordt een blad gemaakt voor vrijgevochten vrouwen, maar de vrouwen die er werken voldoen helemaal niet aan dat beeld. ►

Sterker nog: het gaat alleen maar over mannen.'

Mannen? Keiharde seks, Luuk! Niet dat we daar bij *Nieuwe Revu* nooit over spraken; er liep een verlegen (nog niet zo gezette) Joodse jongen rond die op straat voor een Marokkaan werd aangezien en die in de pauzes op jacht ging naar dikke negerinnen (we zaten in Zuid-Oost) en daar dan over uitweidde bij terugkomst. Hoewel we hem graag mochten, vonden we het nogal pathetisch. Tot hij zijn ervaringen publiceerde in een roman die *Alleen maar nette mensen* heette en daar ruim 200.000 exemplaren van verkocht. Maar verder? Neuh. Terwijl op de eerste beste maandag op de *Margriet*-redactie, waarbij tot mijn schrik iedereen uitermate lang over de bezigheden in het weekend verhaalde (het leek net de kring op de lagere school), collega x (een struise, alleenstaande vijftigplusser die bij de eerste kennismaking meldde: '*Nieuwe Revu*, zei je? Ik heb nog met Pieter Storms in het bezemhok gezeten') vertelde: 'Ik heb best een leuke zondag gehad. Flesje wijn op de bank opengetrokken, gordijnen dicht, de *Tarzan* gepakt...' Ik stikte zowat in mijn koffie.

Ik zie Luuk denken: dit had ik mooi voor *Lieve Liza* kunnen gebruiken. Te laat, Luuk.

In de serie laat hij Mark een ontwikkeling doormaken. Hij verandert van een stereotype man ('die alleen van zichzelf houdt en van voetbal, praten over voetbal en kijken naar mensen die over voetbal praten') in een wat softere man die meer begrip krijgt voor vrouwen. 'Niet dat hij een wijf wordt,' zegt Luuk. 'Maar jij zal ongetwijfeld ook zijn veranderd?'

Oeps, kom ik op terug, Luuk.

Eredivisie

Inmiddels zit ik alweer zeven jaar bij *Margriet*. Ik heb geen seconde spijt gehad van mijn beslissing en, al zeg ik het zelf, prachtige interviews en verhalen gemaakt (ik werd in 2006 voor een serie over de voetbalvrouwen van 1974 zelfs genomineerd voor de Hard Gras Prijs voor sportjournalistiek, ha!). Ben ik veranderd? Collega x - ze is inmiddels met pensioen - verblijdde me af en toe nog met haar zondagse uitspattingen, daar kwamen de windjes die ze soms liet vliegen bij. Hoort bij de leeftijd, zei ze. Ik toonde dan begrip. Ook slik ik mijn commentaar in en houd er rekening mee dat een enkeling in de overgang zit. Op maandagochtend informeer ik hoe het weekend was. En ik vraag hoe het ouderschap mijn interviewkandidaat heeft veranderd en heb nooit meer ruzie gehad na een stuk. Helaas is mijn mannelijke chef vertrokken (voordeel: heb nu een privétoilet), maar met de lesbische dames kan ik nog steeds heerlijk over voetbal en vrouwelijk schoon praten. En tijdens het laatste redactie-uitje, waarbij we gingen roeien, mocht ik kapitein zijn van de boot. Mij hoor je niet klagen.

En daar komt bij dat steeds meer mannenbladen het moeilijk hebben, terwijl *Margriet* nog fier overeind staat met een loyaal lezerspubliek (elke week 1,6 miljoen!): ik speel in de top van de Eredivisie van bladenland! Zo lang ik leuke gesprekken kan hebben met bekende en minder bekende personen, kan schrijven over wat er écht toe doet in het leven (in plaats van oppervlakkigheden in een discotheek te noteren als: 'Het is hier gewoon onwijs relaxed'), ben ik de tevredenste mannelijke redacteur bij een damesblad in Nederland.

Eén ding moet ik echter bekennen: in mijn portefeuille zitten nog steeds visitekaartjes van *Nieuwe Revu*; ik heb ze nooit vervangen door kaartjes met het *Margriet*-logo. Noem het zuinigheid; ik had nog twee doosjes staan toen ik er wegging en mijn mobiele nummer klopt nog.

Of toch schaamte?

Lieve Liza

In de tiendelige feelgoodserie *Lieve Liza* van Vara, NTR en VPRO volgen we Mark (gespeeld door Gijs Naber), die de belevenissen uit zijn mannenleven

gebruikt om de antwoorden te schrijven voor de lezersrubriek 'Lieve Liza' in het vrouwen tijdschrift *Liza*.

De andere hoofdrollen worden gespeeld door Elisa Beuger, Abel Nienhuis, Loes Haverkort en Mike Libanon.

Scenario: Luuk van Bemmelen (*Dik Trom*, *Shouf shouf!*) en Albert ter Heerdt (*Kicks*, *Shouf shouf!*).

Regie: Jean van de Velde (*All Stars*, *Lek*, *Wit licht*).

Lieve Liza

► ZONDAG, NEDERLAND 3, 21.25-22.00 UUR

Vmr Abel Nienhuis, Loes Haverkort, Elisa Beuger, Gijs Naber

JULES VAN DEN STEENHOVEN